

Conf. univ. dr. **Andreea-Teodora Stănescu**

Facultatea de Drept, Universitatea din București

Drept comercial

Contracte profesionale

Ediția a 6-a, revizuită și adăugită

Editura

Hamangiu

Capitolul al III-lea. Contractul de furnizare în reglementarea Codului civil

§ 1. Sediul materiei

127. Contractul de furnizare^[1] este reglementat, *cu caracter general*, în **art. 1766-1771 C. civ.**

În plus, în materia contractului de furnizare sunt aplicabile **și dispozițiile contractului de vânzare**^[2], iar în completare, **normele juridice alcătuind teoria generală a obligațiilor**^[3]. Astfel, potrivit art. 1771 C. civ., *dispozițiile capitolului referitor la contractul de furnizare se întregesc, în mod corespunzător, cu dispozițiile privitoare la contractul de vânzare, în măsura în care nu este prevăzută o reglementare specială pentru contractul de furnizare*. În temeiul art. 1167 C. civ., reglementările constituind teoria generală a obligațiilor se aplică tuturor contractelor, în absența unor prevederi speciale referitoare la acestea.

^[1] Cu privire la contractul de furnizare, a se vedea ST.D. CĂRPENARU, *Tratat de drept comercial român*, ed. a 6-a actualizată, Ed. Universul Juridic, București, 2019, p. 483-486; S. ANGHENI, *Raporturile juridice dintre profesioniștii-comercianți*, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 106-109; A.-T. STĂNESCU, *Contracte profesionale speciale în reglementarea noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, București, 2015, p. 56-74; V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 149-165.

^[2] Pentru eventuala interpretare extensivă, prin analogie, cu privire la contractul de prestare de servicii, a se vedea T. PRESCURE, *Curs de contracte civile*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 101. A se vedea și V. NEMEȘ, *Drept comercial*, ed. a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2018, p. 323.

^[3] Cu privire la teoria generală a obligațiilor, a se vedea C. STĂTESCU, C. BÎRSAN, *Drept civil. Teoria generală a obligațiilor*, ed. a IX-a, Ed. Hamangiu, București, 2008; L. POP, I.-F. POPA, S.I. VIDU, *Drept civil. Obligațiile*, ed. a 2-a, Ed. Universul Juridic, București, 2020; P. VASILESCU, *Drept civil. Obligații*, ed. a 3-a revizuită, Ed. Hamangiu, București, 2024; G. BOROI, C.A. ANGHELESCU, I. NICOLAE, *Fișe de drept civil. 2. Obligațiile. Contractele. Moștenirea*, ed. a 9-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2025; C.E. ZAMȘA, *Drept civil. Teoria generală a obligațiilor*, ed. a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2025; C. JUGASTRU, *Drept civil. Obligațiile*, ed. a 2-a, Ed. Hamangiu, București, 2026.

În prezent există însă și reglementări ale unor **contracte de furnizare speciale**. *Exemplificativ*, pot fi menționate:

– Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 173/2020 pentru aprobarea Regulamentului privind furnizarea de ultimă instanță a gazelor naturale^[1];

– Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală nr. 90/2007 pentru aprobarea Contractului-cadru de furnizare/prestare a serviciului de alimentare cu apă și de canalizare^[2];

– Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice nr. 112/2007 privind aprobarea Contractului-cadru de prestare a serviciului de salubritate a localităților^[3];

– Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 235/2019 pentru aprobarea Regulamentului de furnizare a energiei electrice la clienții finali, reglementând inclusiv contractul de furnizare a energiei electrice^[4].

Ca exemple de contracte de furnizare speciale menționăm și:

– contractul de furnizare a serviciilor de utilități publice reglementat de Legea nr. 51/2006^[5]; potrivit art. 42 alin. (2) din Legea nr. 51/2006,

[1] Publicat în M. Of. nr. 909 din 7 octombrie 2020, cu ultima modificare adusă prin Ordinul nr. 13/2025 pentru modificarea și completarea Regulamentului privind furnizarea de ultimă instanță a gazelor naturale, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 173/2020, publicat în M. Of. nr. 349 din 22 aprilie 2025.

[2] Publicat în M. Of. nr. 324 din 15 mai 2007.

Conform prevederilor Legii nr. 51/2006, începând cu data de 21 martie 2007, denumirea Autorității Naționale de Reglementare pentru Serviciile Publice de Gospodărie Comunală va fi Autoritatea Națională de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilități Publice (A.N.R.S.C.).

[3] Publicat în M. Of. nr. 529 din 6 august 2007.

[4] Publicat în M. Of. nr. 7 din 7 ianuarie 2020, cu ultima modificare adusă prin Ordinul nr. 91/2021 pentru modificarea Regulamentului de furnizare a energiei electrice la clienții finali, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 235/2019, publicat în M. Of. nr. 746 din 30 iulie 2021.

[5] Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată în M. Of. nr. 121 din 5 martie 2013, cu ultima modificare adusă prin O.U.G. nr. 7/2026 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru adoptarea unor măsuri pentru creșterea capacității financiare a unităților administrativ-teritoriale, publicată în M. Of. nr. 146 din 25 februarie 2026.

contractul de furnizare sau de prestare a serviciului constituie actul juridic prin care se reglementează raporturile dintre operator și utilizator cu privire la furnizarea/prestarea, utilizarea, facturarea și plata unui serviciu de utilități publice^[1];

^[1] Potrivit art. 42 alin. (6¹) din Legea nr. 51/2006, factura emisă pentru serviciile de utilități publice constituie titlu executoriu. Se observă că legea nu conferă contractului de furnizare a serviciilor de utilități publice calitatea de titlu executoriu, în schimb, factura are un asemenea caracter – V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 149-150.

Prin Decizia nr. 16/2020 (M. Of. nr. nr. 534 din 22 iunie 2020), Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Tulcea, Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal, privind pronunțarea unei **hotărâri prealabile**, stabilind: *În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 666 alin. (5) pct. 2 C. proc. civ., prin raportare la pct. 3 din același text normativ și la art. 31 alin. (1) teza finală și art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a art. 42 alin. (6¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, factura fiscală pentru serviciul de alimentare cu apă și de canalizare, emisă pe numele unei asociații de proprietari de către furnizorul acestui serviciu, în baza unui contract încheiat între furnizor și asociație, calificat ca fiind colectiv, este titlu executoriu.*

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 666 alin. (5) pct. 2 C. proc. civ., prin raportare la pct. 3 din același text de lege, factura fiscală emisă pentru serviciul de alimentare cu apă și de canalizare, în raport cu dispozițiile art. 31 alin. (17) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 42 alin. (6¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu constituie titlu executoriu și pentru debitul menționat ca reprezentând „sold precedent”.

Potrivit art. 641 C. proc. civ., înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registre publice, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege. Or, contractul de furnizare a serviciilor de utilitate publică nu se înscrie în vreun registru public și cu atât mai mult facturile eliberate în baza lui – V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 150, 162; O. PUIE, *Considerații privitoare la calificarea drept titluri executorii a facturilor fiscale și a altor modalități de plată utilizate pentru plata contravalorii prestațiilor derivate din contractele de furnizare de bunuri și din contractele de furnizare constând în prestarea de servicii*, în R.R.E.S. nr. 4/2017, p. 28.

– contractele care privesc furnizarea de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale, reglementate în principal de Legea nr. 95/2006^[1].

§ 2. Aspecte de drept tranzitoriu referitoare la contractul de furnizare

128. Contractul de furnizare nu a beneficiat, anterior noului Cod civil, de o reglementare generală. Codul comercial făcea referire la existența sa, calificând contractul drept **faptă de comerț**, dar nu cuprindea norme juridice^[2] care să detalieze regimul juridic al contractului menționat. Au existat însă, ca în prezent, **reglementări ale unor contracte de furnizare speciale**^[3].

129. Cu privire la **contractele de furnizare încheiate anterior intrării în vigoare a noului Cod civil**, potrivit art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011^[4], *acestea sunt supuse dispozițiilor legii în vigoare la data încheierii în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea contractelor*. În consecință, contractele de furnizare

^[1] Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în M. Of. nr. 652 din 28 august 2015, cu ultima modificare adusă prin O.G. nr. 2/2026 pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, precum și a altor acte normative din domeniul sănătății, publicată în M. Of. nr. 75 din 30 ianuarie 2026.

Specificul acestor categorii de contracte constă în faptul că, pe de o parte, sunt redactate și conțin clauze standard și, pe de altă parte, creanțele constând în contravaloarea serviciilor prestate/bunurilor predate pot fi cesionate, dar numai cu acordul expres al autorității publice beneficiare-debitoare – a se vedea L.V. MALINETESCU, *Particularități ale contractelor de furnizare de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale*, în C.J. nr. 8/2015, p. 422, *apud* V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 150.

^[2] Cu privire la normele juridice, a se vedea N. POPA, *Teoria generală a dreptului*, ed. a 5-a, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 123-129; S. CRISTEA, *Teoria generală a dreptului*, ed. a 2-a, Ed. C.H. Beck, București, 2016, p. 18-21.

^[3] Cu privire la aspectele de drept tranzitoriu, a se vedea M. NICOLAE, *Contribuții la studiul conflictului de legi în timp în materie civilă (în lumina noului Cod civil)*, Ed. Universul Juridic, București, 2013.

^[4] Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în M. Of. nr. 409 din 10 iunie 2011, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 140/2022 privind unele măsuri de ocrotire pentru persoanele cu dizabilități intelectuale și psihosociale și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în M. Of. nr. 500 din 20 mai 2022.

care beneficiau de o reglementare specială sunt guvernate de acele reglementări speciale aflate în vigoare la data încheierii, iar cele care nu se încadrează în această categorie sunt guvernate de regulile generale aplicabile contractelor (teoria generală a obligațiilor).

§ 3. Calificarea unui contract drept contract de furnizare

3.1. Definiția contractului de furnizare

130. Potrivit art. 1766 alin. (1) C. civ., contractul de furnizare este *contractul prin care o parte, denumită **furnizor**, se obligă să transmită proprietatea asupra unei cantități determinate de bunuri și să le predea, la unul sau mai multe termene ulterioare încheierii contractului ori în mod continuu, sau să presteze anumite servicii, la unul sau mai multe termene ulterioare ori în mod continuu, iar cealaltă parte, denumită **beneficiar**, se obligă să preia bunurile sau să primească prestarea serviciilor și să plătească prețul lor.*

3.2. Obiectul contractului de furnizare

131. Stabilirea obiectului unui contract este importantă, în primul rând, din perspectiva calificării unui acord de voință ca fiind un anumit contract. Astfel, calificarea unui acord de voință se realizează pe baza obiectului contractului. Potrivit art. 1225 alin. (1) C. civ., *obiectul contractului este operațiunea juridică pe care părțile au convenit-o.* Fiecare contract se caracterizează printr-un anumit obiect, iar obiectul contractului, prin anumite drepturi și obligații esențiale. În măsura în care din acordul de voință rezultă că părțile au avut în vedere ca între ele să existe drepturile și obligațiile care configurează obiectul unui anumit contract, atunci părțile au încheiat contractul corespunzător obiectului.

132. În privința contractului de furnizare, pornind de la definiție, obiectul contractului este **operațiunea juridică de furnizare, constând în furnizarea unor bunuri sau servicii contra plății unui preț.** Astfel, pentru ca un acord de voință să fie contract de furnizare, *operațiunea juridică de furnizare trebuie să fie operațiunea principală vizată de părțile contractante.* Astfel, potrivit art. 1766 alin. (3) C. civ., *dacă prin același contract se convin atât vânzarea unor bunuri, cât și furnizarea unor bunuri sau servicii, atunci contractul va fi calificat în funcție de obligația caracteristică și cea accesorie.*

133. În funcție de valoarea economică furnizată, **operațiunea de furnizare** poate fi **de bunuri** sau **de servicii**. Din această perspectivă trebuie observat faptul că art. 1766 alin. (2) C. civ. permite inclusiv **combinarea ambelor valori economice**, respectiv bunurile și serviciile, *în cadrul unui contract de furnizare de bunuri*. Astfel, potrivit textului de lege menționat, *în cazul furnizării de bunuri, ca accesoriu al obligației principale, furnizorul se poate obliga să presteze beneficiarului acele servicii necesare pentru furnizarea bunurilor*.

134. Operațiunea de furnizare de bunuri poate îmbrăca trei forme, respectiv:

a) transmiterea proprietății asupra unei cantități determinate de bunuri și predarea la un termen ulterior încheierii contractului, contra plății unui preț;

b) transmiterea proprietății asupra unei cantități determinate de bunuri și predarea la mai multe termene ulterioare încheierii contractului, contra plății unui preț;

c) transmiterea proprietății asupra unei cantități determinate de bunuri și predarea lor în mod continuu, contra plății unui preț.

135. Față de modul de configurare a operațiunii de furnizare de bunuri, apare necesară **delimitarea acestora de operațiunea de vânzare**, caracterizată și ea de cele două elemente-cheie, respectiv transmiterea proprietății și predarea bunurilor, pe de o parte, și plata unei sume de bani, pe de altă parte.

Principalele diferențe între operațiunea de vânzare și cea de furnizare sunt următoarele:

a) în timp ce la **contractul de vânzare**, *elementul esențial* cu privire la care părțile se învoiesc este *transferul proprietății asupra bunurilor*^[1], **la contractul de furnizare**, *elementul esențial* este *predarea bunurilor*^[2]. Astfel, contractul de vânzare este construit pe o obligație de a da, iar contractul de furnizare, pe o obligație de a face. În concluzie, **pentru a fi în prezența unei operațiuni de furnizare de bunuri trebuie să rezulte că elementul care contează cel mai mult (determinant) pentru părțile**

^[1] Cu privire la transferul proprietății în cadrul contractului de vânzare, a se vedea V. PĂTULEA, *Transferul proprietății și al riscurilor în cazul contractului de vânzare-cumpărare*, în P.R. nr. 2/2010, p. 17-27.

^[2] I.L. GEORGESCU, *Drept comercial român*, vol. I, Ed. All Beck, București, 2002, p. 234.

contractului este predarea bunurilor, transferul proprietății fiind privit ca un element ce vine de la sine, odată cu predarea bunurilor.

Cel mai greu de delimitat de operațiunea de vânzare sunt primele două forme de furnizare, respectiv cea care presupune predarea cantității de bunuri la un singur termen ulterior încheierii contractului sau la mai multe. Ultima formă este mai ușor de delimitat, întrucât metoda de predare – în mod continuu – arată faptul că părțile și-au concentrat atenția asupra obligației de predare, și nu asupra transferului proprietății;

b) **operațiunea de vânzare** poate să poarte *atât asupra unor bunuri mobile, cât și imobile, individual determinate sau de gen*. **Operațiunea de furnizare de bunuri** poate purta *exclusiv asupra unor bunuri de gen*^[1]. Astfel, art. 1766 C. civ. prevede faptul că operațiunea de furnizare presupune transferul proprietății și predarea unei „cantități determinate de bunuri”. Rezultă că, **pentru a fi în prezența unei operațiuni de furnizare, părțile trebuie să convină asupra unei cantități de bunuri, deci să nu individualizeze bunurile de la momentul încheierii contractului.**

136. Operațiunea de furnizare de servicii poate îmbrăca trei forme, respectiv:

a) prestarea anumitor servicii la un termen ulterior încheierii contractului, contra plății unui preț;

b) prestarea anumitor servicii la termene ulterioare încheierii contractului, contra plății unui preț;

c) prestarea anumitor servicii în mod continuu, contra plății unui preț.

Față de modul de configurare a operațiunii de furnizare de servicii, apare necesară **delimitarea acestora de operațiunea de antrepriză**, caracterizată și ea de cele două elemente-cheie, respectiv prestarea de servicii, pe de o parte, și plata unei sume de bani, pe de altă parte. Astfel, și în această situație este incident un *raționament similar delimitării furnizării de bunuri de vânzare*. Dacă, în cazul furnizării de bunuri, părțile puneau accent, în construirea acordului de voință, pe predarea bunului, și nu pe transferul proprietății, *în cazul furnizării de servicii, elementul esențial este același, respectiv configurarea predării serviciului*. Periodicitatea prestării sau caracterul continuu al prestării constituie elemente ce probează faptul

[1] V. NEMEȘ, *Drept comercial*, ed. a 3-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2018, p. 326. A se vedea și T. PRESCURE, *Curs de contracte civile*, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 99.

că pentru părți modul de predare a serviciului este „mai important” decât serviciul propriu-zis^[1].

137. În privința **prețului**, ca element component al obiectului contractului, textele de lege destinate a reglementa contractul de furnizare *se limitează la consacrară existenței acestuia*.

§ 4. Părțile contractului de furnizare

138. Potrivit art. 1766 alin. (1) C. civ., părțile contractului de furnizare sunt denumite *furnizor și beneficiar*.

139. **Furnizorul** este *persoana care se obligă la transmiterea proprietății asupra unei cantități determinate de bunuri și la predarea acestora la unul sau mai multe termene ulterioare încheierii contractului sau la prestarea anumitor servicii la unul sau mai multe termene ulterioare sau în mod continuu*.

^[1] Spre deosebire de furnizare, antrepriza poartă asupra unei lucrări, iar nu asupra unor cantități de bunuri, iar în privința serviciilor, antrepriza nu presupune prestarea acestora în mod continuu, iar din punct de vedere subiectiv, antrepriza se grefează pe cunoștințele/abilitățile antreprenorului, iar nu pe livrarea bunurilor și prestarea serviciilor, ca în cazul furnizării – V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2024, p. 154.

Contractul de furnizare s-ar putea confunda și cu **contractul de comision**, ambele categorii de operațiuni putând avea ca obiect atât bunuri, cât și servicii. Potrivit art. 2043 C. civ., contractul de comision este mandatul care are ca obiect achiziționarea/vânzarea de bunuri/prestarea de servicii pe seama comitentului și în numele comisionarului, care acționează cu titlu profesional, în schimbul unei remunerații numită comision. Principala deosebire între cele două categorii de operațiuni juridice o constituie *reprezentarea*, în sensul că beneficiarul achiziționează bunuri/servicii în numele și pe contul propriu, chiar dacă ulterior le revinde, iar comisionarul achiziționează bunurile/serviciile încă de la început pe seama altei persoane, aceea a comitentului. În virtutea libertății contractuale, părțile pot însă realiza un grup de contracte din contractul de furnizare și contractul de comision (la care să se adauge și contractele accesorii, precum transportul, asigurarea etc.), în sensul în care comisionarul poate fi împuternicit de către comitent cu încheierea de contracte de furnizare în nume propriu, dar pe seama comitentului, având ca obiect cantități de bunuri și/sau prestări de servicii – V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 154.

Codul civil nu impune nicio condiție specială pentru furnizor, situație care conduce spre concluzia că acesta *poate fi un profesionist sau nu*. De obicei, în practică, furnizorul este un profesionist^[1]. Tocmai de aceea, din perspectiva Codului comercial, **întreprinderea de furnituri^[2] constituia o faptă de comerț^[3]**.

140. Beneficiarul este *persoana care se obligă să preia bunurile sau să primească serviciile și să plătească prețul lor*.

Codul civil nu impune nicio condiție specială pentru beneficiar, situație care conduce spre concluzia că acesta *poate fi un profesionist sau nu*. De multe ori, în practică, beneficiarul are calitatea de consumator, în sensul reglementărilor în materie de protecție a consumatorilor sau consumator captiv, în sensul reglementărilor în materie de insolvență^[4]. Fiecare dintre calificări conduce la aplicarea unor reglementări speciale.

[1] Contractul de furnizare este întrebuițat în relațiile dintre un producător și furnizorul de materiale și materii prime. Astfel, producătorul încheie contracte de furnizare cu diferiți titulari de întreprinderi de distribuție en gros sau en detail pentru a-și vinde produsele, mărfurile, bunurile pe care le fabrică. În aceeași manieră procedează și prestatorii de servicii în temeiul contractului de furnitură. Contractul de furnizare este prezent, sub diferitele sale specii/forme, precum furnizarea de energie, de gaze, serviciile de salubritate etc., și între profesioniști și consumatori. Cert este însă că, indiferent de natura bunurilor ori serviciilor furnizate, în vvasitotalitatea situațiilor, cel puțin furnizorul are calitatea de profesionist, în accepțiunea Codului civil – V. NEMEȘ, G. FIERBINTEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 149.

[2] Cu privire la întreprinderea de furnituri sub imperiul Codului comercial, a se vedea ST.D. CĂRPENARU, *Tratat de drept comercial român*, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 49-50.

[3] Pentru o analiză a regimului juridic al faptelor de comerț și a relației dintre acestea și dobândirea calității de comerciant în conformitate cu Codul comercial, a se vedea I.L. GEORGESCU, *Drept comercial român*, vol. I, Ed. All Beck, București, 2002, p. 145-147; ST.D. CĂRPENARU, *Tratat de drept comercial*, Ed. Universul Juridic, București, 2009, p. 32-33; GH. PIPEREA, *Drept comercial*, vol. I, Ed. C.H. Beck, București, 2008, p. 32-42; I. SCHIAU, *Drept comercial*, Ed. Hamangiu, București, 2009, p. 5-6; A.-T. STĂNESCU, *Considerații privind dobândirea calității de comerciant de către persoana fizică autorizată*, în R.R.D.A. nr. 4/2010, p. 13-45.

[4] A se vedea GH. PIPEREA, *Comentariu cu privire la art. 1766 C. civ.*, în FL.-A. BAIAS, E. CHELARU, R. CONSTANTINOVICI, I. MACOVEI (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a revăzută și adăugită, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 1921. A se vedea și M. EFTIMIE, *Comentariu cu privire la art. 1766 C. civ.*, în *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență*, vol. III, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 112.

141. Este consumator, potrivit art. 2 pct. 2 din O.G. nr. 21/1992 și pct. 13 din Anexa la Legea nr. 296/2004, *orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artisanale ori liberale*. Calificarea drept consumator a beneficiarului atrage **obligăția respectării de către furnizor a reglementărilor în materie de protecție a consumatorilor**. Una dintre principalele obligații este reglementată prin art. 1 alin. (3) din Legea nr. 193/2000, respectiv obligația de a nu include clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii^[1]. Având în vedere faptul că în materia contractului de furnizare există reglementări generale și reglementări speciale (uneori chiar contracte reglementate legal), trebuie menționat faptul că, potrivit jurisprudenței C.J.U.E., nu poate fi calificată drept abuzivă, chiar dacă este inclusă într-un contract de adeziune, o clauză contractuală care preia norme din dreptul național, aplicabile contractului în care au fost incluse^[2].

Este **consumator captiv**, potrivit art. 5 pct. 10 din Legea nr. 85/2014^[3], *consumatorul care, din considerente tehnice, economice sau de reglementare, nu poate alege furnizorul*. Actul normativ definește consumatorul

^[1] Clauza care prevede că, pentru sumele neplătite la termen, reclamanta își rezervă dreptul de a aplica penalități în valoare de 1%, calculate la aceste sume datorate, pentru fiecare zi de întârziere, până la data plății integrale a sumei datorate, totalul penalităților putând depăși cuantumul sumei asupra căreia sunt calculate, ar impune o penalitate anuală în cuantum de 365% din debitul de bază, un cuantum disproporționat de mare prin raportare la dobânda penalizatoare legală, astfel cum aceasta este prevăzută de O.G. nr. 13/2011 (calculată ca rata dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale) – Judecătoria Slobozia, sent. nr. 1050 din 28 aprilie 2021, www.rolii.ro și în V. NEMEȘ, G. FIERBINȚEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 163.

^[2] Regula a fost individualizată pornind de la situația inversă, respectiv aceea a încheierii unui contract prin preluarea unor norme din dreptul național, aplicabile însă altui contract. A se vedea Hotărârea Curții (camera întâi) din 30 mai 2013, pronunțată în cauza *Dirk Frederik Asbeek Brusse și Katarina de Man Garabito împotriva Jahani BV* (C-488/11), eur-lex.europa.eu; Hotărârea Curții (camera întâi) din 21 martie 2013, pronunțată în cauza *RWE Vertrieb AG împotriva Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV* (C-92/11), eur-lex.europa.eu.

^[3] Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în M. Of. nr. 466 din 25 iunie 2014, cu ultima modificare adusă prin Legea nr. 239/2025 privind stabilirea unor măsuri de redresare și eficientizare a resurselor publice și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în M. Of. nr. 1160 din 15 decembrie 2025.

captiv explicând doar sensul termenului „captiv”, nu și pe cel de „consumator”. Rezultă deci că acesta va avea sensul firesc, adică de **persoană care beneficiază de prestația furnizorului**, și nu cel special, din legislația în materie de protecție a consumatorilor. Consecința juridică a calificării beneficiarului drept consumator captiv este aplicarea art. 77 din Legea nr. 85/2014. Potrivit alin. (1) al acestui text, un furnizor de servicii – electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau altele asemenea – ca regulă, nu are dreptul, în perioada de observație și în perioada de reorganizare, să schimbe, să refuze ori să întrerupă temporar un astfel de serviciu către debitor sau averea acestuia, în cazul în care acesta are calitatea de consumator captiv^[1]. Prin **excepție**, acest drept există în situația în care debitorul nu achită creanțele născute după deschiderea procedurii insolvenței, aferente serviciilor prestate, în termenul de plată de 90 de zile reglementat prin art. 77 alin. (2). După achitarea creanțelor, potrivit art. 77 alin. (5) din Legea nr. 85/2014, prestarea serviciilor se reia.

§ 5. Încheierea contractului de furnizare

142. Încheierea contractului de furnizare presupune realizarea unui **acord de voință** între două părți care doresc să dea naștere între ele drepturilor și obligațiilor care configurează operațiunea juridică de furnizare.

143. La momentul încheierii contractului trebuie respectate *condițiile de validitate* (de fond și de formă), *condițiile referitoare la proba contractului* și *cele referitoare la asigurarea opozabilității față de terți*^[2].

[1] Potrivit art. 77 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, nerespectarea obligațiilor contractuale de furnizare a utilităților, în caz de menținere a contractului în condițiile prezentei legi, atrage răspunderea pentru acoperirea prejudiciilor aduse averii debitorului și aplicarea unei amenzi judiciare de la 10.000 lei la 30.000 lei pentru fiecare încălcare a obligațiilor, sub condiția ca furnizorul de utilități să fi fost notificat în prealabil cu privire la deschiderea procedurii, potrivit art. 42 alin. (3). Lipsa remedierii încălcării obligațiilor sau neexecutarea obligației de reluare a furnizării utilităților în termen de maximum 10 zile calendaristice de la notificarea primită de la administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar constituie în sine o nouă încălcare și se va sancționa cu o nouă amendă.

[2] Contractul de furnizare poate fi precedat de un contract de distribuție sau poate fi obiectul unei operațiuni juridice de interpunere/intermediere, precum contractul de comision, contractul de agenție, în funcție de interesele părților, de locul unde sunt acestea situate, de piețele/regiunile pe care acestea activează, de natura bunurilor/serviciilor ce urmează a fi furnizate etc. ori poate fi rezultatul unui contract-cadru. Modalitatea de executare a contractului-cadru, în special termenul și volumul prestațiilor, precum și, dacă este cazul, prețul acestora sunt precizate prin

5.1. Condițiile de validitate în materia contractului de furnizare

144. Potrivit art. 1179 C. civ., *condițiile esențiale pentru validitatea unui contract sunt: capacitatea de a contracta, consimțământul părților, obiectul și cauza*. În anumite situații^[1], la aceste condiții se adaugă și **condiții de formă**.

145. Cu privire la **capacitate**, *nu sunt reglementate, direct, aspecte particulare* în capitolul destinat contractului de furnizare. Indirect, ca *efect al aplicării art. 1771 C. civ.*, cu privire la contractul de furnizare sunt aplicabile **dispozițiile privitoare la vânzare**. În consecință, *incapacitățile de a vinde sau de a cumpăra*^[2] sunt incidente și cu privire la contractul de furnizare, în măsura compatibilității cu obiectul contractului de furnizare. În plus, trebuie observat faptul că și **contractul de antrepriză** trimite la aplicarea incapacităților reglementate în materia contractului de vânzare. Astfel, potrivit art. 1853 C. civ., *prevederile art. 1655 alin. (1) referitor la incapacitățile de a vinde se aplică, în mod corespunzător, și contractului de antrepriză*.

146. Cu privire la **consimțământ**, din capitolul destinat contractului de furnizare rezultă faptul că *oferta și acceptarea trebuie să vizeze*^[3] *operațiunea de furnizare*^[4].

convenții ulterioare (art. 1176 C. civ.). Așadar, partenerii contractuali pot negocia un contract-cadru, fie și de distribuție, prin care să statueze aspectele specifice afacerilor derulate între aceștia, urmând ca predarea anumitor bunuri/prestarea anumitor servicii să îmbrace forma concretă a unor contracte de furnizare ce vor fi perfectate prin „convenții ulterioare”, după nevoile concrete ale părților contractante – V. NEMEȘ, G. FIERBINTEANU, *Dreptul contractelor civile și comerciale. Teorie, jurisprudență, modele*, ed. a 2-a revizuită și adăugită, Ed. Hamangiu, București, 2022, p. 150.

^[1] Potrivit art. 1178 C. civ., contractul se încheie prin simplul acord de voințe al părților dacă legea nu impune o anumită formalitate pentru încheierea sa valabilă.

^[2] R. DINCĂ, *Contracte civile speciale în noul Cod civil*, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 29. A se vedea și L. STĂNCULESCU, V. NEMEȘ, *Dreptul contractelor civile și comerciale în reglementarea noului Cod civil*, Ed. Hamangiu, București, 2013, p. 184.

^[3] Cu privire la ofertă și acceptare, A.A. MOISE, *Comentariu cu privire la art. 1196 C. civ.*, în FL.-A. BAIAS, E. CHELARU, R. CONSTANTINOVICI, I. MACOVEI (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a revăzută și adăugită, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 1328-1329. A se vedea și T.V. RĂDULESCU, *Comentariu cu privire la art. 1196 C. civ.*, în *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență*, vol. II, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 439-441.

^[4] Descrisă în secțiunea referitoare la calificarea unui contract drept contract de furnizare, *supra* Capitolul III, § 3.

147. Cu privire la **obiect**^[1], din capitolul destinat contractului de furnizare rezultă faptul că acesta este reprezentat de *operațiunea juridică de furnizare*^[2].

148. Cu privire la **cauză**^[3], din capitolul destinat contractului de furnizare rezultă faptul că aceasta este reprezentată, pe de o parte, de *dorința de avea la un anumit moment, cu o anumită periodicitate sau în mod continuu, o cantitate de bunuri sau anumite servicii*, iar, pe de altă parte, de *dorința de a avea o anumită sumă de bani*.

149. Cu privire la **condițiile de formă**, prevederile capitolului destinat contractului de furnizare *nu cuprind reglementări referitoare la necesitatea respectării vreunei formalități* pentru încheierea valabilă a contractului.

5.2. Condițiile referitoare la proba contractului de furnizare

150. Prevederile capitolului destinat contractului de furnizare *nu cuprind reglementări referitoare la proba contractului de furnizare*, rezultând astfel că *se aplică regulile generale* în materie de probă.

[1] Cu privire la obiectul contractului (teoria generală a obligațiilor), C. ZAMȘA, *Comentariu cu privire la art. 1225 C. civ.*, în FL.-A. BAIAS, E. CHELARU, R. CONSTANTINOVICI, I. MACOVEI (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a revăzută și adăugită, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 1364-1365. A se vedea și T.V. RĂDULESCU, *Comentariu cu privire la art. 1225 C. civ.*, în *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență*, vol. II, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 487-488; R. RIZOIU, *L'objet du contrat*, Programme de recherche IRJS-Bucarest, «Comparaison du projet de réforme du droit français des contrats et du régime de l'obligation, avec le nouveau code civil roumain», Université Paris 1 Panthéon-Sorbonne, 25 juin 2015.

[2] Descrisă în secțiunea referitoare la calificarea unui contract drept contract de furnizare, *supra* Capitolul III, § 3.

[3] Cu privire la cauză (teoria generală a obligațiilor), C. ZAMȘA, *Comentariu cu privire la art. 1235 C. civ.*, în FL.-A. BAIAS, E. CHELARU, R. CONSTANTINOVICI, I. MACOVEI (coord.), *Noul Cod civil. Comentariu pe articole*, ed. a 2-a revăzută și adăugită, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 1373-1374. A se vedea și T.V. RĂDULESCU, C.T. UNGUREANU, *Comentariu cu privire la art. 1235 C. civ.*, în *Noul Cod civil. Comentarii, doctrină și jurisprudență*, vol. II, Ed. Hamangiu, București, 2012, p. 501-502.

Descrisă în secțiunea referitoare la calificarea unui contract drept contract de furnizare, *supra* Capitolul III, § 3.